

Писмо.

(По Чехова.)

Деветгодишниятъ Ванчо е чиракъ отъ четири мѣсеци при обушаря Малю. Днесъ, по случай празника Коледа, господаритѣ му сж излѣзли нѣкъдѣ по гости и Ванчо остана самъ въ кѣщи.

Ванчо това и чакаше. Той взема отъ лавицата мастилницата и рждасалото перо на господаря си и седна да пиши на една смачкана хартия писмо за дѣда си въ село.

Прѣди да почне, той страховито се озърта наоколо и като се увѣри, че е самъ, спокойно въздѣхна и потопа перото въ мастилницата

— „Милий ми, дѣдо Костадине! — Започна той съ криви, разкрасени букви. Честита ви Коледа! Сега въ село трѣбва да е много весело, нали? А тука е лошо, дѣдо. Нѣма да ни дохождатъ коледари, па и менъ не пушатъ да ходя никѣдѣ... Само господаритѣ излѣзоха да се разхождатъ и да ходятъ по гости, а азъ стоя въ кѣщи самичѣкъ...

„Менъ, дѣдо, много ми е мѣчно за село. Тука е лошо. Моля ти се, дѣдо, ела ме земи, — азъ искамъ да си дойда . . .

„Моятъ господаръ е много лошъ, бие ме съ каквото завърне. Вчера ме би здраво съ каиша, защото се бѣхъ порѣзалъ, та оцапахъ едни бѣли чепици. Че и господарката ме бие. Веднажъ ме би съ една риба — бѣше ме накарала да я очистя, пѣкъ азъ започнахъ да я чистя отъ опашката, па тя ка-